

Köncz Zsuzsa felvételei

is megtudjuk, amikor egy másik „hím” (Hámor József) nyakába, testébe kapaszkodna, de az eltaszítja magától. Más szituációt is megmutat a koreográfus: két férfi tehetetlen nőt ráncigál játékszerként. Ez is inkább rutinszerű helyzetgyakorlat. Az estet egy duett zárja, amely önálló etüdként is megállná helyét, sőt talán erősebb is lenne a kompozícióból kiragadva. Az ötlet itt sem új keletű, a nyúlós anyagú jelmezek Martha Graham *Siratója* (*Lamentat-*

ion) óta a kortárs színpad rendre megjelenő elemei. Itt az újszerűséget az adja, hogy két táncos egyazon pólóba bújik bele, kapcsolatukat erősíti a közösen viselt jelmez. Duda Éva „versének” ez a legkonkrétabb pillanata, leginkább ez a jelenet rimel össze a kezdeti vetítéssel.

Kovács Gerzson Péter túlvilági fényei szépen egészítik ki a nagyszerű scenikai elemet, a láthatatlan drótkötélre szerelt fémhengereket. A szerkezetek láb és nyak táján képesek megtámasztani a fekvő táncosokat, akik hihetetlen önfegyelmével, valószínűleg fájdalmas izommunkával, rezzenstelenül hitetik el a nézővel képtelen lebegésüket. Különös látványuk dramaturgiai szempontból talán a legérdekesebb része a kompozíciónak.

Bora Gábor és Hámor József alkati eltérései (Hámor nyúlánk, végtagjai hosszúak, míg Bora zömökebb, erőteljes izomzatú) feszültséget teremtenek a színpadon. Mindketten rendkívül összeszedettek és koncentráltak (kifejezőmódjuk rokon), de egymás aurájába lépve valami elemi, ösztönszerű erő izzik fel közöttük. Bora a férfi-nő duettben kellően erőteljes és férfias, Tuza Tamás tánctechnikai fejlődése pedig igen szembeűnő. A MU Terminál által elindított és ma a KET csapatát erősítő fiatal táncos eleinte összpontosítási problémákkal küzdött, mára azonban munkája sokkal kitisztultabb, pontosabb, színpadi jelenléte érettebb.

Duda Éva az álom-toposz eme sokadik parafrázisát, a *Lunatikát* lelkiismeretes, tisztességes munkával alkotta meg. Minden pontosan szervezett, táncosaiból a maximumot hozta ki. A mögöttes indítást viszont kevésnek találom, úgy érzem, gáncs nélküli formába öntött gondolatíságot látunk, nem pedig belülről fakadó, égető kérdéseket, amelyeket a koreográfus saját szemével kívánná láttatni.

LUNATIKA (MU Színház)

Zene: Kunert Péter. **Fény:** Kovács Gerzson Péter. **A koreográfus asszisztense:** Grecsó Zoltán. **Jelmez-díszlet-koreográfia:** Duda Éva.

Alkotók, előadók: Bora Gábor, Hámor József, Jónás Zsuzsa, Lázár Eszter, Mikó Dávid, Simkó Beatrix, Tuza Tamás.

Török Ákos

Egy óra

GIVE A HUG – ÖLELJ!

Hód Adrienn legutóbbi munkáit nagy (*Szomjas vagyok*) és elég nagy (*Kapcsolódjunk és bömböltessük! I–II.*) számú előadóra komponálta, a *Give a hug – Ölelj!* ellenben szóló, amit Ladjánszki Mártával közösen koreografált és írt, és Hód Adrienn maga adja elő. Ezzel Hód Adrienn azon kevés előadó közé lépett, akik képesek egy teljes órán át magukra koncentrálni a nézőtér figyelmét. A *Give a hug –*

Ölelj! nem előadás sem a szó klasszikus, sem kortársi értelmében, inkább megmutatás és önvallomás. Magas színvonalú ötvözete Ladjánszki humor-talanabb intimitásainak és Hód metsző iróniájú együttlétkritikáinak, együttlétkísérleteinek.

Az LI próbatermében kialakított fogadóter jöl ismert, otthonos színhely lehet azoknak, akik már látták Ladjánszki Márta *HelyzetjelentésM* sorozatának valamelyikét, míg a jegy ára helyett kért-adott ajándék szokatlan (moha nem párját ritkító), és egy baráti kör bensőségességének illúzióját kelti. Maga a darab pedig valóságos együttlétként meg is teremti ezt az összetartozást. Van, aki ehhez az utolsó pillanatban, kapkodva, egyetlen teafilterrel váltja meg a jogát, van, aki már napok óta azon gondolkodik, mit is adjon Hód Adriennek.

Mostanában többször találkozhatunk színházakban Nádas Péter *Temetés* című drámájának alaphelyzetével, amikor is valaki(k) a színpadon találva magát, abban a helyzetben van, hogy bármit megtehet, ezzel szemben semmi sincs, amit meg kéne tennie. Nyilvánvalóan emberlétünk modern alakképlete ez. A szabadság teljességének súlya TH (Tóth Gergely) és O. Caruso (Juhász Anikó) *Escorialjának* és Gergye Krisztián *Temetésének* is alapmotívuma. Hód Adrienn legutóbbi darabjánál (*Kapcsolódjunk és bőmböltessük! II.*) már éreztem hasonló törekvést, de sem a jelenetek, sem az előadók nem tudták pontosan és tisztán létrehozni ezt a helyzetet. A végeredmény valami masszaserűség lett, amiből ki-kikandikált imitt-amott ez a lecsupaszított színházi-emberi létállapot.

Egy óra egyedül mint azoknak szánt látvány, akik ezalatt nem is kívánnak más látnivalót, nagyon sok idő. Ez eddig Gergye Krisztiánnak (az *Egonagonagonban*, bár ott azért nem volt teljesen egyedül), Ladányi Andreának, Ladjánszki Mártának és még talán két táncos előadónak sikerült.

Hód Adrienn táncol, beszél, énekel, mozog. Eljártssza azt a helyzetet, hogy nem tudja, mit csináljon, már-már kelletlen. Amikor felszólít, hogy aki tudja, az mondja meg, mit csináljon, már a számon van, hogy valakivel mozogjon együtt; amikor azt kéri, hogy aki tudja, mit csináljon, érintse meg a testét, már-már hozzáérnék és mondanám. Egy lány megérinti Hód lábát, és nem mond semmit. Nem tudom, mennyire Hód Adriennéi és mennyire a figurái a történetmorzsák, a tanácsatlanság – nekem szebb úgy, hogy Adriennéi. Táncosként, nőként, szeretőként és kislányként is megmutatja magát. Egy pillanatra még várandósságára is ránevetet. Hogy jó humora van, régóta tudjuk róla, súlyos komolyságát is ismerjük; új viszont, hogy színpadi jelenlétének kendőzetlenségét olyan formába tudja önteni, ami viszonylagos ötletelensége (ez önmagában sem nem dicséret, sem nem kritika) ellenére kitart egy órán keresztül (ez már egyértelmű és a lehető legnagyobb dicséret).

A prózai színház kontra mozgásszínház fogalmi elletétet nem érdemes felemlíteni az előadással kapcsolatban, ellenben a színház és a valóság közötti valódi, ontológiai szakadék átugrása, negligálása figyelmet érdemel. A *Give a hug – Ölelj!* nem színház, hanem egyórás együttlét Ladjánszki Mártával, Hód Adriennel és Varga Tamással.

A tavalyelőtti SZASZSZ-on a Peer Krisztiánt keresztre feszítő performanszot követő sajtóbeszélgetésen elhangzott, hogy minden előadásban van egy pont, amelyen túl a néző már nem lehet résztvevő. Például a *Jézus Krisztus Szupersztárban* az a néző, aki felmegy a színpadra, és leveszi a szereplőt a keresztről, szereptévesztő. Nem biztos azonban, hogy ugyanez a SZASZSZ-beli performanszba nem fért volna bele. Akkor is valahogy döntöttem, amikor nem mertem javaslatot tenni, mit csináljon Hód Adrienn, és a végén is, amikor lefeküdt a földre, és azt szerette volna, hogy valaki eljöjjön érte, és betakarja – és én hosszú-hosszú percek belső küzdelmei után betakartam. Adrienn és Márta kikerekedett szemét látva átvillant rajtam, hogy ezt most nem lett volna szabad megtennem.

De nem ez volt a legigazibb mozzanat számomra, hiszen ez, akárhogy is, kifejezetten teátrális dolog volt. Hanem amikor néhány perccel korábban Adrienn vég-

Kozár Edit felvétele

Hód Adrienn

telen lassúsággal elvonult mellett, miközben valamit beszélt, de

én csak az egyre közelebb és közelebb érő testét, a meztelen karját, vádliját, lábujjait néztem egészen szemérmetlen intenzitással, az illatát kerestem a levegőben, de nem találtam, és amikor mellém ért, észrevettem, hogy ugyanúgy lélegzem, mint ő. Egyre hangosabban, hogy ő is meghallja, és amikor egy méternél jobban eltávolodott, már egészen másként vettem a levegőt. Nincs taps, nincs vége. Ami van: nekünk, huszonnégyünknek egy felejthetetlen este.

A személyes hangvétel ebben az esetben megkerülhetetlen a szerző számára. Voltam már Leonce a Maladype *Leonce és Lénájának* utolsó jelenetében, megöltem Caesart a Radikális Színház *Brutusában*, de a teljes együttlét élményét eddig csak Ladjánszki Márta *silent witness*esében közelítettem meg, és a *Give a hug – Ölelj!* előadásán éltem át először színházban.

A *Give a hug – Ölelj!* besorolhatatlan műfajú, Ladjánszki Márta utóbbi két évben készült munkáival közelebbi, Hód Adrienn utóbbi éveinek termésével távolabbi rokonságban álló alkotás. Azt mondanám, hogy nézze meg mindenki, aki teheti, de ez olyan darab, amit csak annak érdemes megnézni, aki vagy gyűlöli, vagy szereti Adrienn. De azért jobb, ha szereti.

GIVE A HUG – ÖLELJ! (L1 táncművek)

Koreográfia: Ladjánszki Márta, Hód Adrienn. **Zeneszerző/előadó:** Varga Zsolt. **Kosztüm:** Pillangó. **Külön köszönet:** Csorba Kriszta. **Előadja:** Hód Adrienn.